

In de eerste plaats wil ik de Stichting Alde Fryske Tsjerken feliciteren met hun jubileum!

Mijn naam is Johan van der Meer, geboren op 29 augustus 1934 te Den Haag. Mijn voorouders waren Fries, wonende omgeving Franeker. De naam van mijn opa was Rinke van de Meer, mijn oma was Aafke Algra. Mijn vader was Pieter van der Meer, geboren in Leeuwarden. Mijn vader trouwde met Maria Sophia van Maanen, geboren in Den Haag. In de tijd van en na mijn geboorte kerkten zij bij het Leger des Heils. Ze hebben mij in het Leger opgedragen onder de Vlag, zoals dat er bij het Leger aan toe ging.

Voor en tijdens de oorlog kerkten wij als gezin bij het Leger des Heils. De oorlogstijd was een moeilijke tijd voor onze ouders, maar ze hebben ons goed door deze periode heen geleid. Ik was het derde kind in het gezin. Onze vader Pieter heeft de moedige stap met zijn zuster Sietske genomen om eerst mijn zusters in de hongerwinter 1944/45 naar Balkbrug te brengen. Nadat ze terug waren gekomen, hebben ze mij op de fiets naar het dorp De Krim bij Coevorden gebracht om te kunnen overleven. Ik ben bij de familie Krikke ondergebracht, ging daar naar de christelijke school en ook mee naar de kerk. Als ik in de kerk was, leek het net of de dominee, wanneer hij predikte, altijd naar mij keek. Achteraf heb ik ontdekt dat God zelf naar mij keek.

Toen de oorlog voorbij was, werden wij vrijgelaten in waar we naar toe gingen, om onze eigen weg te kiezen. De kerk lieten wij achter ons, de dansvloer en de bioscoop waren veel belangrijker. In 1958 ging ik trouwen met mijn buurmeisje Anneke van Doorn, geboren in Amsterdam. Dat was een goed begin, de wereld lag voor ons open. Maar in augustus van datzelfde jaar kwam de evangelist T.L. Osborne (met als vertaler Johan Maasbach) op het Malieveld in Den Haag om het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen met wonderen van genezing. Uit nieuwsgierigheid gingen wij dat onderzoeken, maar in eerste instantie wilden wij er niets mee te maken hebben. We gingen naar huis en elke keer maar omkijken of er iemand was die ons in de kerk wilde hebben, maar daar hadden wij geen zin in.

Het leven ging door, ik was timmerman in de bouw en het onderhoudswerk bij de ministeries in Den Haag. Niet vermoedende wat er allemaal met ons ging gebeuren, we hadden een goed leven.

In juni 1959 ging de evangelist Johan Maasbach in het voormalige gebouw van Kunsten en Wetenschappen een genezingsdienst houden. Mijn schoonouders nodigden ons uit om mee te gaan. Zo gezegd, zo gedaan, wij gingen mee, niets vermoedende. We zaten op de derde rij. De evangelist ging na het zingen, wat wel aardig klonk, het Evangelie verkondigen: dat wij Jezus nodig hadden om eeuwig leven te ontvangen. Aan het eind van de preek van de evangelist vroeg hij de mensen wie Jezus wilde aanvaarden als de Zoon van God en dat Hij onze zonden aan het kruis van Golgotha heeft gedragen en onze ziekten op zich heeft genomen. Wie dat gelooft, steekt zijn of haar hand omhoog, zodat ik voor u kan bidden. Zonder dat wij het van elkaar wisten hebben wij beiden, mijn vrouw en ik, ons leven aan Jezus gegeven. Toen dat voorbij was, werden wij gevraagd om ons te laten dopen door onderdompeling en daaraan hebben wij gehoor gegeven en hebben ons samen laten dopen.

We zijn jaren toegewijde leden geworden. En zoals dat past in een pinkstergemeente, zijn we gedoopt in de Heilige Geest en spraken in nieuwe tongen. Tot aan vandaag toe hoort dat bij ons en het is ons leven, tot opbouw van ons geloof. Enkele jaren hebben we in alles meegewerkt, o.a. in het kinderwerk.

Op een dag nodigde broeder Maasbach mij uit om in Gouda voor te gaan in het Woord. Ik had dat nog nooit gedaan. Hij zei tegen mij: zoek iets in de Bijbel op wat je aanspreekt, schrijf het op, nee,

schrijf maar niets op. Ga met het Woord wat je aangesproken had, ga, maar spreek in de Naam van Jezus en dat heb ik gedaan. Toen ik 70 was, ben ik ermee gestopt, maar soms heb ik hier en daar nog gesproken.

In 1970 werd ik gevraagd om een gemeente te pionieren en dat heb ik samen met mijn vrouw gedaan. We hebben in het Zeeuwse Goes zo'n 18,5 jaar gestaan. Toen moest het worden overgedragen aan anderen. Omdat we niet wisten aan wie wij het moesten overgedragen, hebben we daarvoor gebeden. Toen gaf God mij een naam. Ik zei tegen mijn vrouw: de Heilige Geest zei dat we het aan Cor moeten overdragen, maar dat zagen wij niet zo zitten, hij was een heel andere persoon, nee dat was niet zo. Maar God ziet het anders dan wij. We hebben er een jaar met niemand over gesproken, totdat ik bij Cor thuis was, hij was een van de oudsten bij ons. Ik zou naar huis gaan, toen Cor tegen mij zei: Jan, ik wil je iets raars zeggen: een jaar geleden sprak God de Heilige Geest tegen mij dat ik jouw plaats in moet nemen. Ik zat in mijn auto en kwam eruit en zei tegen Cor dat God een jaar geleden dat ook tegen ons gezegd had, maar dat wij dat niet zo zagen zitten. We hebben het aan onze oudsten voorgelegd, en zij hebben unaniem besloten dat Cor H. met zijn vrouw Willy het zouden overnemen.

Nadat wij de gemeente hadden overgedragen, zijn wij ons gaan richten op onze spreekbeurten in het land en de contacten die in de loop der jaren waren ontstaan. Maar na een half jaar vroegen een paar broeders uit de gemeente of wij een bidstond konden beginnen op Noord-Beveland. Toen heb ik de broeders geadviseerd om het de oudsten van de gemeente te vragen of zij dat een goed idee vonden. De oudsten hadden er geen bezwaar tegen.

De bidstond was bij een zuster, in haar huis in Geersdijk op Noord-Beveland. De broeders hadden haar dat gevraagd en zij vond het een goed plan. Zo was er weer nieuw werk voor ons, het liep goed. Er werd gebeden en om kort te gaan: God ging weer andere deuren openen. Mijn vrouw en ik kregen het plan, omdat de jongens de deur uit waren, om op Geersdijk te gaan wonen. Er waren net nieuwe huurwoningen gebouwd en het waren woningen van onze eigen woningbouwvereniging, dus het was zo gepiept. We zijn verhuisd, maar in dezelfde tijd zijn we in het dorps huis evangelisatiediensten gaan houden. Wij hadden die liever op de zondagmorgen willen hebben, maar dat ging niet door. Aan de overkant van ons huis echter stond een voormalige Hervormde Kerk leeg. De Hervormde en de Gereformeerde Kerk waren namelijk samengegaan, vandaar de leegstand. We zijn gaan informeren of wij die kerk konden huren, maar dat kon niet, de kerk stond te koop. We waren inmiddels met zo'n elf personen en hebben met elkaar een hypotheek aangevraagd. Het is gelukt om in de kerk diensten te gaan houden. Mooie tijd, ... na zeven jaar hebben we de gemeente weer overgedragen aan jongere personen.

We werden in 1995 geroepen om in de Achterhoek te gaan pionieren en dat hebben wij gedaan. In Geersdijk zijn er natuurlijk mooie dingen gebeurd. De gemeente is gezond gegroeid, vandaar dat we dit hebben mogen en kunnen doen. Om het kort te houden: we hebben zo'n 10,5 jaar in de Achterhoek gewerkt, maar konden het verder niet overdragen, we hebben het geprobeerd door allerlei problemen heen. Ik heb aan God gebeden en ik kreeg in mijn hart om ermee te stoppen. Veel strijd in de kerk. Kort daarna zijn we weer verhuisd naar het Zeeuwse, naar Middelburg in 2006. Mijn vrouw Anneke is in 2012 overleden, het Leger noemt dat 'Bevorderd tot Heerlijkheid', daar geloof ik ook in!

In 2014 ben ik met mijn tweede vrouw Ria getrouwd. Op 1 dec. 2019 waren we vijf jaar getrouwd, en wonen nu in Friesland door familieomstandigheden. Wij kerken in de evangelische gemeente 'Jozua' in Drachten.

Johan van der Meer, Drachten